

CHƯƠNG 16

Hồng Yến Môn

N

hững đóa hồng hoa bị vỏ kiếm kích trúng đều bị đánh bật lại rơi xuống đất nổ tung, từ mỗi đóa hoa bắn ra hàng chục mũi kim châm nhưng không còn công dụng sát thương ai được nữa.

Đào Hoa Thần thấy vậy đứng chờ người ra.

Trong lúc đó thì mười tên hắc y hán tử nhào tới.

Hàn Tùng Linh mặt hiện sát cơ quát:

- Lùi lại!

Thanh kiếm lại vung lên, những ánh hồng quang phát ra rợp mắt.

Đào Hoa Thần kinh hãi kêu lên:

- Hồng Vân Di Lục Hợp!

Tiếng rú thảm thiết vang lên hòa lẫn vào nhau nghe thật rùng rợn, chỉ trong chớp mắt đã có sáu tên hán tử bị kiếm tua màu hồng điểm thủng ngực ngã nhào xuống lăn lộn.

Tuy trong lòng rất hoảng sợ nhưng Đào Hoa Thần chưa đạt được mục đích quyết không dừng tay, một mặt hô đệ tử xông vào, bản thân hẳn cũng xuất chưởng hợp công.

Tuy nội lực thâm hậu, võ công chẳng phải bình thường nhưng lão ma đầu tự biết mình không phải là địch thủ của Hàn Tùng Linh nên chỉ phát chưởng một cách cầm chừng, chủ yếu là buộc chàng phải đối phó.

Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà và Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long mỗi người đấu với bảy tám tên hắc y hán tử nhưng vẫn ung dung chỉ qua vài chiêu đã đánh ngã bốn tên địch, chi viện cho thư muội Úc Lan.

Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân cũng bị mười tên địch bao vây nhưng chúng chưa xuất thủ ngay.

Chỉ huy bọn này là một tên hán tử tuổi độ tứ tuần nói:

- Tên họ Yển, người tự làm tự chịu. Bạch Diện Lang ta sẽ trừng trị tội phản phúc của người.

Hoang Thành Cô Kiếm lạnh lùng đáp:

- Hạng đâm thuê chém mướn như người không đủ tư cách. Có bao nhiêu bản lĩnh đưa hết ra mà chịu chết!

Bạch Diện Lang nói:

- Tiểu tử, trước khi lấy mạng người lão tử còn có mấy câu...

Hoang Thành Cô Kiếm ngắt lời:

- Các hạ nói xem dùng kế hoãn binh nhằm mục đích gì? Chẳng lẽ còn hy vọng có người cứu viện?

Nói xong rút kiếm ra.

Bạch Diện Lang chưa kịp nói gì thì ánh kiếm đã loè lên. Cả mười tên hán tử thậm chí không kêu lên được tiếng nào, nhất loạt đổ gục xuống.

Giải quyết xong số vây công mình. Hoang Thành Cô Kiếm đưa mắt nhìn quanh, chợt thấy Bạch Phong Công Chúa tuyệt vọng kháng cự với Độc Trúc Quân, chiêu thức rối loạn, hai chân hầu như không còn đứng vững nữa.

Thấy vậy, Hoang Thành Cô Kiếm mặt biến sắc, nghĩ thầm:

- Quả nhiên bọn này dùng kế hoãn binh là có âm mưu.

Nghĩ đoạn lao sang, nhưng liền đó một ý nghĩ loè lên:

- Mình vừa chịu đại ân Hàn Tùng Linh bây giờ cứu Công Chúa để cô ta chịu ân mình, như thế là không thỏa đáng!

Y liền lao sang phía Hàn Tùng Linh nói to:

- Thiếu chủ, mau tới ứng cứu cho Bạch Phong Công Chúa, cứ để bọn đó cho tôi!

Hàn Tùng Linh bấy giờ mới nhận ra tình cảnh nguy ngập của Bạch Phong Công Chúa lòng đầy lo lắng nhưng còn dặn lại một câu:

- Chú ý hồng hoa của lão tặc.

Hoang Thành Cô Kiếm đáp:

- Tôi quá rành thủ đoạn của tên dâm tặc đó mà. Thiếu chủ cứ đi đi.

Hàn Tùng Linh lướt đi ngay.

Bạch Phong Công Chúa hoàn toàn không có kinh nghiệm đối địch, trong lúc đầu vánh mắt hoa nhưng không biết nguyên nhân vì sao, chỉ nhờ có nội lực thâm hậu, nếu không đã ngã xuống từ lâu.

Độc Trúc Quân thấy Bạch Phong Công Chúa càng đánh chiêu thức càng rối loạn, cử động chậm dần, trong lòng đặc ý nghĩ thầm:

- Chỉ cần bắt được nha đầu này thì Hàn Tùng Linh sẽ thúc thủ chịu trời thôi, không ngờ lão nhị cao mưu chuyển bại thành thắng dễ dàng như thế!

Để tránh xảy ra chuyện bất trắc, lão tăng cường công kích, phát liền năm chiêu đẩy lùi Bạch Phong Công Chúa, đánh giạt đôi Nhạn Linh kiếm rồi đưa song chỉ nhằm thẳng Kiên Tinh huyết điểm sang.

Nhưng lão vừa xuất chỉ thì chợt cảm thấy một ánh hàn quang lóe lên trước mặt.

Theo phản ứng bản năng, Độc Trúc Quân vội nhảy lùi lại, chợt cảm thấy hai ngón tay vừa phát chỉ nhói lên. Cùng lúc ấy một nhân ảnh đáp xuống bên cạnh Bạch Phong Công Chúa.

Đầu óc mơ hồ không phân biệt được đối phương là ai, nàng vung đôi đoản kiếm đâm sang bóng người loáng thoáng bên cạnh.

Hàn Tùng Linh giữ tay nàng nói:

- Bạch Phong, ta đây mà. Nàng có sao không?

Bấy giờ Bạch Phong đã bị thoát hết lực, thì thào nói:

- Thiếp... mệt quá!

Độc Trúc Quân vừa bị chém đứt hai ngón tay, tự bế mạch cầm máu, nén đau đưa mắt nhìn quanh thấy đệ tử Tam Tinh Bang bị giết mất quá nửa, Đào Hoa Thần đấu với Hoang Thành Cô Kiếm hoàn toàn bị lâm vào thế hạ phong, còn hy vọng gì thắng nữa?

Thấy Hàn Tùng Linh đang quan tâm đến tình nhân, Độc Trúc Quân tự nhủ:

Bây giờ mà không chạy thoát thân thì còn chờ đến bao giờ nữa?

Rồi lẳng lẳng tiến về phía Đào Hoa Thần.

Hàn Tùng Linh hừ một tiếng nói:

- Bằng hữu định chuẩn sao?

Biết khó mà chạy thoát, Độc Trúc Quân đành dừng lại, bụng than thầm:

- Thế là tiêu rồi!

Bạch Phong Công Chúa chợt níu lấy vai Hàn Tùng Linh thều thào nói:

- Tùng Linh, chàng đừng đi, thiếp sợ...

Độc Trúc Quân lập tức chộp thời cơ ngàn năm có một đó phi thân lao vút đi, từ trên không gọi to:

- Lão đệ! Đại thế đã mất rồi, đi thôi!

Đào Hoa Thần nghe gọi biết không còn hy vọng gì nữa, vung tay ném bảy đóa hoa hồng hoa cuối cùng về phía Hoang Thành Cô Kiếm rồi bằng mình chạy theo lão đại.

Hàn Tùng Linh thấy Bạch Phong Công Chúa mắt nhắm nghiền, nhưng tay vẫn níu chặt vai áo mình không nỡ gỡ ra, đành thở dài nhìn theo hai tên ma đầu.

Hoang Thành Cô Kiếm biết đào hoa lợi hại nên không dám dùng kiếm đối phó liền tránh đi.

Vang lên mấy tiếng la thảm, còn lại ba bốn tên hán tử bị đào hoa giết chết.

Hoang Thành Cô Kiếm vừa thoát khỏi vòng nguy hiểm nhìn lại thì Đào Hoa Thần đã mất tăm mất ảnh.

Lúc đó chỉ còn lại năm sáu tên vây công thư mọi Úc Lan, Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long không chút lưu tình, dùng Hắc Trường tiên giải quyết nốt.

Cuộc kịch chiến nhanh chóng lắng dịu lại.

Bạch Phong Công Chúa sau khi uống Thiên Niên Chu Quả, trong người đã có một lượng giải độc tiềm tàng nên hạn chế được phần lớn độc chất từ thanh trúc kiếm của Độc Trúc Quân, sau khi được Hàn Tùng Linh trợ giúp truyền công bức độc ra ngoài thì nhanh chóng hồi phục lại.

Tứ Tuyệt Thư Sinh đến gần hỏi:

- Minh Chủ, Công Chúa bị thương ra sao?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Không sao, Bạch Phong bị độc khí từ trúc kiếm của Độc Trúc Quân nên bị choáng đầu mà thôi. Vì trước đó cô ấy được phục dụng Thiên Niên Chu Quả nên hạn chế tác hại của độc chất, bây giờ đã hồi phục rồi.

Nói xong thu tay đứng lên.

Bạch Phong Công Chúa cũng mở mắt ra, hít một hơi chân khí rồi đứng lên mỉm cười nhìn mọi người.

Chợt Lôi Điện Truy Hồn bước tới trước mặt Hàn Tùng Linh quỳ xuống nói:

- Minh Chủ! Bồn tọa xin được xử trí vì tội phạm thượng vừa rồi!

Hàn Tùng Linh nhíu mày nói:

- Vân đại ca! Chúng ta là huynh đệ một nhà, sao lại nói thế?

Lôi Điện Truy Hồn khẩn thiết nói:

Minh Chủ, nước có quốc pháp, nhà có gia quy. Nếu kim lệnh không nghiêm, sau này Bích Huyết Minh chúng ta làm sao đảm đương được trọng trách? Xin Minh Chủ trừng trị thật nghiêm, bồn tọa không hề oán hận...

Hàn Tùng Linh lắc đầu nói:

- Hiện giờ Bích Huyết Minh chỉ có ba huynh đệ chúng ta, chưa bàn tới môn quy. Vân đại ca đứng dậy đi, chỉ xin lần sau đừng quá nóng nảy là được.

Lôi Điện Truy Hồn nói:

- Nếu Minh Chủ không trị tội, bồn tọa sẽ đêm ngày bút rứt không yên.

Tứ Tuyệt Thư Sinh góp lời:

- Đại ca nói thế là phải, Minh Chủ hãy xử lý thích đáng.

Hàn Tùng Linh trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Thôi được, bây giờ thế này...

Chàng chợt xẵng giọng nói:

- Vân Phi Long lâm địch kháng lệnh, tội không thể tha. Nhưng vì phạm tội lần đầu nên chỉ gọt tóc làm răn. Quan Kỳ Hà thi hành lệnh!

Tứ Tuyệt Thư Sinh đáp:

- Bốn tọa tuân lệnh!

Dứt lời vung thiết phiến, chỉ nghe “Roạt” một tiếng, búi tóc Lôi Điện Truy Hồn bị gạt mất một nửa.

Lôi Điện Truy Hồn lạy một lạy nói:

- Đa tạ Minh Chủ gia ân tha mạng!

Hàn Tùng Linh vẻ mặt trầm trọng nói:

- Đứng lên đi! Chuồng ta tiếp tục hành trình!

Sơn Quân Dịch Cư Hiền tới gần hỏi:

- Hàn công tử, bây giờ chúng ta vào trấn hay sao?

Hàn Tùng Linh đáp:

Không vào trấn, đến thẳng Thuỳ Tùng Viên của Triệu Tông Nguyên!

- o O o -

Vì còn sớm, Bạch Phong Công Chúa lại chưa hoàn toàn bình phục nên quần hùng hành tiến khá chậm, sau nửa canh giờ thì gần tới Trấn Sơn Quan.

Họ không vào trấn mà rẽ sang hướng nam, đi thêm chừng hơn mười dặm thì Sơn Quân Dịch Cư Hiền tới bên Hàn Tùng Linh chỉ vào khu rừng bên tả nói:

- Qua khỏi khu rừng này là tới Thuỳ Tùng Viên.

Hàn Tùng Linh gật đầu nói:

- Xin tiên bối đi trước dẫn đường.

Chợt nghe Tứ Tuyệt Thư Sinh nói:

- Minh Chủ! Phía trước có người!

Quả nhiên từ phía trước vang lên tiếng bước chân, lát sau xuất hiện một trung niên hán tử ăn mặc và trang bị theo kiểu thợ săn, đầu trùm tấm da thú che lấp gần nửa mặt.

Nhìn bước chân lún sâu xuống tuyết có thể đoán rằng người này không biết

võ công.

Tới trước quần hùng, hán tử dừng lại mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

Hàn Tùng Linh quan sát đối phương một lúc rồi nói:

- Người này không liên quan đến chúng ta, đi thôi!

Nói xong đi tiếp.

Người thợ săn chờ cho Hàn Tùng Linh đến gần, chột thấp giọng hỏi:

- Đại hiệp có thể cho biết quý danh không?

Hàn Tùng Linh dừng bước, ngạc nhiên hỏi:

- Ca ca hỏi tại hạ ư?

Người thợ săn thấp giọng nói:

- Chính thế... chẳng hay đại hiệp có phải họ Hàn không?

- Tại hạ là Hàn Tùng Linh

Người thợ săn hỏi tiếp:

- Có phải đại hiệp có nuôi một con chim anh vũ màu trắng không?

Hàn Tùng Linh không khỏi ngạc nhiên nhưng không nói gì chỉ gật đầu đáp:

- Không sai.

Người thợ săn tỏ vẻ mừng rỡ nói:

- Nếu vậy thì đúng rồi... tiểu nhân có chút việc muốn nhờ đại hiệp, không biết có được không?

Hàn Tùng Linh nhìn lại đối phương lần nữa, lắc đầu nói:

- Tại hạ đang có việc gấp, e rằng...

Người thợ săn vội nói:

- Tiểu nhân đang giám sát một đàn cáo trắng trong khu rừng gần đây nên không đi xa được, nhờ đại hiệp chuyển giúp mấy chữ cho một vị bằng hữu để tới phối hợp vây bắt...

Hàn Tùng Linh ngạc nhiên nghĩ thầm:

- Nếu nhờ chuyển tin thì nói miệng cũng được, hơn nữa cần gì phải biết mình

là ai? Chỉ e trong việc này có ẩn tình gì...

Tứ Tuyệt Thư Sinh nói:

- Nhấn miệng không được sao?

Người thợ săn lắc đầu đáp:

- Nói ra chỉ sợ các vị không tin. Nhưng vị huynh đệ đó của tiểu nhân tính khí rất kỳ quặc chẳng tin ai cả, vì thế mới phiên đến các vị chuyển giùm mấy chữ...

Y nhìn Hàn Tùng Linh hỏi:

- Đại hiệp có giúp cho không?

- Nếu thuận đường thì được thôi.

Người thợ săn rối rít nói:

- Vậy thì quý hòuà quá, xin đa tạ Hàn đại hiệp trước...

Nói xong lấy trong túi ra một phong thư hai tay cung kính giao cho chàng, còn dặn thêm một câu:

- Xin Hàn đại hiệp nhận giúp, người nhờ tiểu nhân chuyển dặn rằng chỉ một mình đại hiệp mới được bóc thôi, người khác không được xem.

Hàn Tùng Linh cầm lấy phong thư hỏi:

- Người đó dáng người, ăn mặc thế nào?

Người thợ săn đáp:

- Vị đó có ân cứu mạng đối với cả nhà tiểu nhân, dặn rằng không được nói gì cả, tiểu nhân không dám trái lệnh.

Tới đó chấp tay nói:

- Tiểu nhân xin cáo từ.

Nói xong quay người bỏ đi ngay.

Lôi Điện Truy Hồn chợt bước ra ngăn lại nói:

- Khoan đã! Ta muốn xem lư sơn chân diện của người!

Nói xong giơ tay định chộp vào mặt người thợ săn làm y kinh hãi lùi lại, tay giữ chặt tấm khăn bằng da thú che nửa khuôn mặt.

Hàn Tùng Linh nhìn Lôi Điện Truy Hồn nói:

- Vân đại ca, để hấn đi!

Rồi hướng sang người thợ săn nói:

- Ca ca chuyển giùm thư, Hàn mỗ xin đa tạ. Sau này xin sẽ có báo đáp. Bây giờ ca ca hãy đi đi!

Người thợ săn cúi người đáp:

- Hàn đại hiệp, vị ân nhân đó nói rằng đại hiệp là một người hùng tài đại lược, hào khí ngất trời, hiệp nghĩa tâm trường, sẽ không là khó tiểu nhân, bây giờ mới thấy hoàn toàn không sai. Tiểu nhân xin cáo từ!

Nói xong quay người bước nhanh vào rừng.

Hàn Tùng Linh cúi nhìn phong thư một lúc nhưng không mở ra.

Tứ Tuyệt Thư Sinh nói:

- Người nhờ chuyển thư dặn chỉ một mình Minh Chủ xem thôi. Chúng ta tránh đi một lúc.

Nói xong lùi lại.

Lôi Điện Truy Hồn, Hoang Thành Cô Kiếm và chủ tỳ Bạch Phong Công Chúa cũng tản ra.

Sơn Quân Dịch Cư Hiền rất muốn xem nhưng vì mọi người đều đi cả nên cũng đành lùi lại.

Hàn Tùng Linh mở phong thư, lấy ra một mảnh giấy, thấy có một hàng chữ với nét bút như rồng bay phượng múa:

“Hàn Minh Chủ, đó là kế ‘Mãn Thiên Quá Hải’, Tử kim đã chuyển đi khỏi Ma Thiên Lĩnh, đang tới Sơn Hải Quan. Nếu muốn đánh hạ uy danh của Tam Phật Đài thì nghĩ cách tiến hành ngay!”.

Ý tứ xem chừng bí hiểm, bên dưới không có chữ ký mà vẽ hình một con phi long.

Hàn Tùng Linh đọc kỹ xong vo tròn mảnh giấy lại nắm chặt trong lòng bàn tay vận lực bóp mạnh làm tan thành bụi phấn ném đi, suy nghĩ một lúc rồi cao giọng nói:

- Mọi người tới bàn việc!

Chúng nhân vây tới ngay.

Hàn Tùng Linh nói:

- Bây giờ chúng ta phải chia nhau hành sự.

Lôi Điện Truy Hồn hỏi:

- Minh Chủ, người nhờ tên thợ săn chuyển phong thư là ai? Trong thư viết gì vậy?

Tứ Tuyệt Thư Sinh nghiêm giọng nói:

- Đại ca đừng hỏi nhiều! Cứ nghe Minh Chủ sai bảo mà làm theo là được.

Lôi Điện Truy Hồn nhận ra lỗi lầm của mình, ngượng nghịu nói:

- Vâng, xin Minh Chủ sai bảo.

Hàn Tùng Linh nói:

- Trong thư viết rằng Tam Phật Đài sắp đến Nữ Nhi Hà để tiêu diệt Bạch Vân Trang của Tam Tuyệt Dao. Người này tuy trước đây theo Tam Phật Đài gây nên tội hạnh không ít, nhưng bây giờ đã đối kháng lại với Tam Phật Đài. Nếu chúng ta thu phục được thì Bạch Vân Trang sẽ trở thành một trợ lực không nhỏ. Vì thế, ngoài việc tới Thuỳ Tùng Viên giúp Triệu Tông Nguyên, chúng ta nên có người tới Nữ Nhi Hà.

Sơn Quân Dịch Cư Hiền ngạc nhiên nói:

- Tam Tuyệt Dao Vạn Quân Sơn giữ trọng trách tuần giám ở Quan Ngoại, rất được Tam Phật Đài trọng dụng sao lại phản nghịch?

Hàn Tùng Linh bụng cười thầm nhưng không đổi sắc nói:

- Người gửi thư tuy không giải thích vì sao, nhưng vị đó rất đáng tin, ắt không sai đâu. Chúng ta cần có người đến đó.

Dịch Cư Hiền trầm nghĩ:

- Tam Tuyệt Dao không đời nào phản lại Tam Phật Đài đâu. Hàn Tùng Linh không đủ kinh nghiệm, lại mang lòng nhân từ của hạng nữ nhi, phen này nhất định sẽ bị lừa!

Lôi Điện Truy Hồn cũng bán tín bán nghi nói:

- Minh Chủ, lòng người hiểm ác không thể không đề phòng. Bốn tọa cho rằng...

Hàn Tùng Linh ngắt lời:

- Tiểu đệ cũng có nghĩ đến điều này, nhưng người viết thư hoàn toàn đáng tin cậy. Bây giờ đại ca, nhị ca và Úc Lan, Úc Liên hãy tới Nữ Nhi Hà. Đương nhiên cũng cần cảnh giác, hãy căn cứ vào điều kiện hoàn cảnh mà hành sự. Quan nhị ca hãy nhận trách nhiệm chỉ huy. Lát nữa tiểu đệ sẽ dặn kỹ hơn.

Còn việc ở Thuỳ Tùng Viên thì do Dịch tiền bối, tiểu đệ, Bạch Phong và Yến Hành Vân lo liệu. Khi nào xong việc sẽ lập tức đến Nữ Nhi Hà phối hợp với các vị.

Nói xong kéo Tứ Tuyệt Thư Sinh tách khỏi đám đông bàn bạc một lúc.

Úc Liên tới bên Úc Lan nói:

- Tỷ tỷ có muốn đi không?

Úc Lan nghiêm mặt đáp:

- Lệnh của Minh Chủ, sao dám không đi?

- Nhưng... chúng ta chưa chính thức là người của Bích Huyết Minh, nếu đề xuất thì Hàn công tử sẽ không ép đâu.

Úc Lan nói:

- Tại sao phải thế? Việc ở đâu cũng như nhau cả thôi...

Úc Liên cười nói:

- Chỉ e tỷ tỷ rất đồng tình với sự bố trí của Hàn công tử.

- Vì sao?

- Vì Vân Phi Long!

Úc Lan đỏ mặt quát:

- Nha đầu có im đi không? Người càng ngày càng đa sự, thật chẳng ra sao...

Úc Liên đấu dũa:

- Thôi tiểu muội không nói nữa... Mà chúng ta là thư muội, có gì phải ngượng chứ?

Lúc đó Hàn Tùng Linh và Tứ Tuyệt Thư Sinh đã quay lại.

Tứ Tuyệt Thư Sinh giữ nét mặt nghiêm trang nói:

- Vân đại ca, hai vị cô nương! Bây giờ chúng ta thi hành nhiệm vụ mới, quay Lại Trấn Sơn Quan rồi tới Nữ Nhi Hà.

Thế là bốn người từ biệt bọn Hàn Tùng Linh rồi quay lại Trấn Sơn Quan.

- o O o -

Sau khi Tứ Tuyệt Thư Sinh suất lĩnh Lôi Điện Truy Hồn và thư muội Úc Lan đi xong, bốn người còn lại do Sơn Quân Dịch Cư Hiền dẫn đường vượt qua khu rừng tùng hướng tới Thuỳ Tùng Viên.

Qua hết khu rừng đã thấy một trang viện thấp thoáng phía trước cách chừng nửa dặm.

Dịch Cư Hiền chỉ vào trang viện nói:

- Hàn công tử, đó là Thuỳ Tùng Viên.

Hàn Tùng Linh gật đầu nói:

- Xem ra phủ đệ của Triệu Tông Nguyên không nhỏ, chúng ta tiến vào đi.

Bốn người tiếp tục tiến đến gần.

Tòa trang viện khá lớn, kiến trúc quy mô, tường cao tới ba trượng đầy râu phong, trông rất cổ kính.

Xung quanh trang viện đều là rừng tùng cổ thụ rậm rạp.

Bạch Phong Công Chúa đi bên cạnh Hàn Tùng Linh, giữ chàng lại tỏ vẻ hoài nghi nói:

- Nghe nói hôm nay tổ chức lễ thọ cho Triệu Tông Nguyên, làm sao trong trang viện vắng hoe không thấy tân khách gì cả?

- Công Chúa, theo lão thần được biết thì đúng giờ ngộ mới bắt đầu lễ tiệc, có lẽ bây giờ còn sớm.

Bạch Phong Công Chúa nói:

- Cũng có thể... nếu vậy thì hiện giờ trong trang viện chỉ có một mình Triệu Tông Nguyên biết võ công thôi...

Dịch Cư Hiền nói:

- Công Chúa nói không sai. Ngoài Triệu Tông Nguyên ra, võ công những người khác không đáng kể.

Hàn Tùng Linh cười nói:

- Cái đó rất khó đoán. Không chừng bây giờ Triệu Tông Nguyên đã bố trí sẵn sàng, ôm cây đợi thỏ lâu rồi!

Dịch Cư Hiền nghe nói rúng động hỏi:

- Hàn công tử nghĩ rằng Triệu Tông Nguyên biết chúng ta tới đây sao?

Hàn Tùng Linh cười một cách bí ẩn nói:

- Đó là tôi chỉ suy đoán thôi, nhưng cũng hy vọng ông ta có sự chuẩn bị trước để không khỏi mất thời gian.

Chàng không chờ Dịch Cư Hiền phản ứng, quay sang Hoang Thành Cô Kiếm nói:

- Yấn huynh trước đây đã từng hành khứ giang hồ một thời gian, vậy có nghe nói đến Thúy Tùng Viên không?

Hoang Thành Cô Kiếm đáp:

- Chẳng những có nghe qua mà còn biết cả chủ nhân của nó là ai.

Dịch Cư Hiền buột miệng hỏi:

- Ai vậy?

Hoang Thành Cô Kiếm không đáp.

Dịch Cư Hiền mặt biến sắc, “Hừ” một tiếng nói:

- Yấn đại hiệp! Người có nghe lão phu hỏi gì không?

Yấn Hành Vân chột chỉ vào mũi mình nói:

- Hỏi Yấn mỗ ư? Nghe thấy rồi, chỉ không muốn nói mà thôi.

Dịch Cư Hiền nhíu mày hỏi:

- Người không dám nói tên vị chủ nhân của Thúy Tùng Viên chứ gì?

Hoang Thành Cô Kiếm đáp:

- Chẳng có kẻ nào mà Yến Hành Vân này sợ đến nỗi không dám nói tên ra cả...

Dịch Cư Hiền mặt đanh lại tức giận nói:

- Người không thèm trả lời ta chứ gì?

Hoang Thành Cô Kiếm thản nhiên đáp:

- Cũng có thể!

Dịch Cư Hiền sấn đến trước mặt Hoang Thành Cô Kiếm chỉ vào mặt y quát:

- Tiểu tử! Người khinh người thái quá!

Hoang Thành Cô Kiếm lạnh lùng hỏi:

- Dịch lão gia, thế thì sao?

Bạch Phong Công Chúa nhìn Hàn Tùng Linh lo lắng nói:

- Tùng Linh, đừng để họ xảy ra xung đột.

Hàn Tùng Linh nhìn Dịch Cư Hiền nói:

- Lão tiên bối, người làm đại sự thì không chấp nhặt tiểu tiết. Hai vị tranh chấp ở đây thì có gì tốt không?

Dịch Cư Hiền cố nhin lại, nhưng vẫn nhìn đối phương hậm hực nói:

- Tiểu tử! Sau này nếu còn hỗn láo thì coi chừng đấy!

Nói xong một mình đi tiếp, hướng tới trang môn.

Hàn Tùng Linh bước lại gần Hoang Thành Cô Kiếm kéo y đi chậm lại hỏi:

- Yến huynh nói chủ nhân Thúy Tùng Viên là ai? Có phải là Tùng Ẩn Kiếm Tư Đồ Tùng không?

Hoang Thành Cô Kiếm gật đầu:

- Chính vị đó.

Hàn Tùng Linh nói:

- Nghe nói người này ẩn dật không tranh thế sự, nhưng võ công cao thâm mạt trắc. Làm sao lại giao sơn trang của mình cho người khác?

Hoang Thành Cô Kiếm đáp:

- Vì sao Tư Đồ Tùng dâng phụng sơn trang của mình cho Triệu Tông Nguyên thì Hành Vân chưa nghe giang hồ nói đến. Nhưng tính tình người này rất cổ quái, hành sự nhiều khi trái lẽ thường khiến người ta không sao hiểu nổi. Cũng có khả năng lão ta đổi ý rồi sào huyệt bỏ đi nơi khác cũng chưa biết chừng.

Hàn Tùng Linh nhú mày nói:

- Một trang viện đồ sộ cổ kính thế này là rất phù hợp cho một người bất tranh thế sự như Tư Đồ Tùng, làm sao ông ta dễ dàng bỏ đi như thế?

Hoang Thành Cô Kiếm nói:

- Tư Đồ Tùng tuy tính tình cô độc rất ít giao du với người khác nhưng lại tham võ học như tính mệnh, biết đâu lão tìm một nơi nào đó để luyện võ công?

Bấy giờ họ cách trang môn chừng hai mươi trượng, có thể thấy rõ hai bên cổng lớn đóng kín để hai con sư tử đá rất lớn đứng chầu.

Chợt đại môn mở rộng, từ trong trang viện có bảy tên hắc y hán tử tiến ra.

Hàn Tùng Linh đưa mắt nhìn bọn kia rồi thản nhiên như không có chuyện gì nói tiếp:

- Tiểu đệ nghĩ rằng khả năng đó không nhiều. Nhất định bên trong có ẩn tình...

Hoang Thành Cô Kiếm nói:

- Chắc chủ nhân mới của Thúy Tùng Viên có thể trả lời cho chúng ta vấn đề này.

Hàn Tùng Linh gật đầu, nhưng chưa kịp trả lời thì một tên trong bọn hắc y hán tử nói:

- Bốn vị kia là ai?

Hàn Tùng Linh không thèm để ý, tiếp tục nói chuyện với Hoang Thành Cô Kiếm:

- Yển huynh nói đúng, chỉ có Triệu Tông Nguyên mới trả lời được vấn đề này thôi.

Tên hắc y hán tử thấy đối phương không đáp, tức giận quát lên:

- Các vị có nghe gì không? Mau báo tính danh ra!

Yến Hành Vân hỏi:

- Thiếu gia, có cần thịt chúng không?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Hiện giờ chưa cần.

Sơn Quân Dịch Cư Hiền đi trước đã dừng lại chờ ba người, tám tên hắc y hán tử hùng hổ lao tới đứng dàn hàng ngang chặn đường.

Một tên nói:

- Các người rắp tâm tới đây gây sự phải không?

Hoang Thành Cô Kiếm lướt mắt nhìn bọn kia “Hừ” một tiếng, lại nhìn sang Hàn Tùng Linh hỏi:

- Thiếu gia có muốn để Hành Vân thu thập chúng không?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Được, nhưng đừng xuất thủ nặng quá, để chúng sống vào trang bầm báo.

Hoang Thành Cô Kiếm chấp tay đáp:

- Tuân lệnh!

Rồi tiến lên hai bước nhìn bọn hắc y hán tử nói:

- Chúng ta đến đây tìm Triệu đương gia.

Một tên trung niên hán tử có mấy sợi râu thưa ở nốt ruồi bên mép phải nói:

- Bằng hữu! Hãy nói năng lễ độ một chút! Triệu lão gia chúng ta không phải là trại chủ lục lâm, sao người dám xưng hô như vậy?

Hoang Thành Cô Kiếm cười nhạt nói:

- Cũng gần như vậy!

Tên hán tử rít lên:

- Thế nào? Người rắp tâm đến sinh sự?

- Nếu chúng ta thực sự đến gây sự thì số kiếp các người tới đây đã hết rồi.

Ta khuyên các vị đừng lăm lờn nữa, hãy vào báo với Triệu đương gia để hẳn chuẩn bị đón khách.

Tám tên hán tử đưa mắt nhìn nhau.

Tên có chòm râu ở nốt ruồi chột đưa tay ra nói:

- Đưa đây!

Hoang Thành Cô Kiếm hỏi:

- Đưa gì?

- Thiệp mời!

Hoang Thành Cô Kiếm thản nhiên đáp:

- Ta không có!

Tên hán tử ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Vậy thì cứ báo tính danh cũng được.

Hoang Thành Cô Kiếm đáp:

- Ta thấy không cần phải làm thế!

Tên hán tử chột rút phắt thanh Quỷ đầu đao ra, danh giọng nói:

- Tiểu tử, rõ ràng là ngươi tồn tâm khiêu khích. Sao không mở to đôi mắt chó ra xem có nhận ra Bát Hổ của Ẩn Hiền Trang không?

Bảy tên còn lại cũng rút đao ra, tiến lên vây lấy Hoang Thành Cô Kiếm khí thế rất hùng hổ.

Hoang Thành Cô Kiếm cười nhạt nói:

- Hồ là chúa sơn lâm, các ngươi đem ví là không hợp. Theo ta thì nên cải lại “Bát Cầu” thì thỏa đáng hơn.

Tên hán tử có chòm râu ở nốt ruồi văng tục:

- Mẹ nó!

Vừa chửi vừa vung Quỷ đầu đao chém xuống vai Hoang Thành Cô Kiếm.

Hắn vừa xuất thủ nửa chừng thì giống như đụng phải rết, miệng rú lên, phân thân nhảy lùi lại, dùng bàn tay trái ôm lấy cổ tay phải cầm đao, từ kẻ ngón tay máu không ngừng túa ra chảy long tong xuống mặt tuyết.

Kiểm vẫn nằm trong vỏ, Hoang Thành Cô Kiếm đứng nguyên chỗ như chưa hề xuất thủ lạnh lùng nói:

- Cái đó chứng minh các người chỉ đáng so với chó thôi. “Bát Cầu” cút đi.

Biết gặp phải sát tinh, chỉ e xuất thủ tiếp hậu quả còn tai hại hơn, tên hán tử có chòm râu ở nốt ruồi nghiêng răng nói:

- Người có giỏi thì hãy chờ đấy!

Rồi quay lại bảo đồng bọn:

- Chúng ta đi thôi!

Sơn Quân Dịch Cư Hiền chột lên tiếng:

- Khoan đã!

Tên hán tử có chòm râu ở nốt ruồi nhìn lão ta hỏi:

- Người còn muốn gì nữa?

Dịch Cư Hiền đáp:

- Các người có mắt không trông, vị đại hiệp đó gọi là “Bát Cầu” cũng không sai. Mau vào báo với Triệu lão gia có Hàn Tùng Linh, Hàn công tử Minh Chủ Bích Huyết Minh đến chúc thọ.

Bọn hán tử nghe nói kinh hãi thốt lên:

- Hàn Tùng Linh?

Với vẻ mặt kinh hoàng, tất cả đều chú mục nhìn sang Hoang Thành Cô Kiếm.

Y lạnh lùng nói:

- Các người đừng lằm. Ta chỉ thừa mệnh chủ nhân cho bọn cầu tặc các người một bài học nhẹ thôi. Bây giờ thì cút nhanh lên!

Bọn kia không dám ở lại thêm chen nhau chạy vào sơn trang.

Dịch Cư Hiền đến bên Hàn Tùng Linh tỏ vẻ ân hận nói:

- Hàn công tử tha lỗi cho lão phu lạm quyền...

Hàn Tùng Linh đáp:

- Không có gì. Vãn bối cũng đang định nói như thế. Chúng ta đi thôi.

Bốn người tiếp tục tiến đến trang môn.

Dịch Cư Hiền nghĩ thầm:

- Tiểu tử này thâm trầm, không phải như mình nghĩ, đấu với hắn không phải là giản đơn. Tuy nhiên tới đây coi như mình đã hoàn thành nhiệm vụ rồi...

Ẩn Hiền trang Bát Hổ tiến vào không lâu thì từ trong cổng tiến ra ba lão nhân.

Lúc đó bốn người đã đứng trước trang môn.

Ba lão nhân ra khỏi cổng thì dừng lại, một trong ba người cười “hô hô” nói:

- Mấy tháng nay giang hồ thịnh truyền có một thiếu niên anh hùng vừa xuất đạo đã làm chấn động võ lâm. Lão phu ngày đêm ao ước được gặp long nhan, nay Hàn thiếu hiệp đại giá quang lâm, thật là tam sinh hữu hạnh!

Người này tuổi độ thất tuần, râu tóc trắng như mây, mặt to tai lớn, mũi thẳng miệng vuông, nước da hồng nhuận, mắt phát thần quang, vóc người cao lớn, trông uy mãnh phi thường.

Hàn Tùng Linh ôm quyền nói:

- Tiền bối quá khen, Hàn Tùng Linh chỉ là hạng mạt học hậu tiến đâu dám nhận?

Lão nhân nói:

- Lão phu là Triệu Tông Nguyên. Hàn thiếu hiệp sao nói thế? Anh hùng xuất thiếu niên, đại danh tiểu ca nay đã vang khắp giang hồ, đương nhiên phải có thực tài thực học mới được như thế, đâu phải chỉ là xưng tụng?

Lão dừng một lúc rồi nói tiếp:

- Bây giờ lão phu xin giới thiệu một chút...

Trước hết chỉ sang lão nhân bên tả:

- Vị này là Khang Nguyên Sơn, lão đại trong Khang Gia Song Kiệt.

Lão này chừng hơn sáu mươi tuổi, tóc hoa râm, mặt đen râu rậm, môi mỏng mím chặt, trông đáng tàn nhẫn, bước lên nói:

- Chính là lão phu.

Hàn Tùng Linh ôm quyền nói:

- Hàn mỗ ngưỡng mộ đại danh đã lâu.

Chợt nghe Hoang Thành Cô Kiếm lẩm bẩm:

- Thấy mặt không bằng nghe danh!

Khang Nguyên Sơn mặt chợt sa sầm hỏi:

- Vị đó là ai?

Hoang Thành Cô Kiếm đứng đĩnh nói:

- Chỉ là hạng vô danh, đi theo hầu hạ Hàn công tử mà thôi!

Khang Nguyên Sơn định quát thì nghe Hàn Tùng Linh nói:

- Vị đại hiệp này là Yến Hành Vân trác hiệu Hoang Thành Cô Kiếm.

Cả ba lão nhân nghe nói mặt đều biến sắc.

Hàn Tùng Linh làm như không thấy, chỉ sang Dịch Cư Hiền nói tiếp:

- Còn vị này là Dịch Cư Hiền tiền bối, nhân xưng Sơn Quân. Caúc vị đã từng gặp chưa?

Triệu Tông Nguyên trấn tĩnh lại, cười đáp:

- Lão phu có vinh hạnh được gặp Dịch huynh ở Trấn Sơn Quan mấy lần.

Lại chỉ sang lão nhân đứng bên phải giới thiệu tiếp:

- Còn đây là Khang Nguyên Hải, lão nhị trong Khang Gia Song Kiệt.

Người này tuổi độ lục tuần, mặt vàng như người mang bệnh kinh niên, chừa bộ râu dê, hai mắt đảo lia lịa không lúc nào ngừng, người gầy nhom, đầu hói quá đỉnh, nhìn qua cũng biết là người tâm kế.

Khang Nguyên Hải bước lên nói:

- Hàn thiếu hiệp uy chấn Quan Ngoại, danh chấn Trung Nguyên, hôm nay được gặp, lão phu vô cùng vinh hạnh!

Hàn Tùng Linh lạnh lùng đáp:

- Khang tiền bối quá lời!

- Lão phu hoàn toàn thực tâm...

Triệu Tông Nguyên ngắt lời:

- Tiết đông trời lạnh, đây không phải chỗ luận bàn. Mời các vị nhập trang đi!
Nói xong chỉ tay mời khách.

Hàn Tùng Linh cùng Hoang Thành Cô Kiếm, Bạch Phong Công Chúa và Dịch Cư Hiền được dẫn vào Thúy Tùng Viên.

Vừa qua khỏi đại môn, Triệu Tông Nguyên cười hỏi:

- Chắc Hàn thiếu hiệp mới đến đây lần đầu?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Trong bốn chúng tôi thì có ba người lần đầu tiên vào quý trang, quả là hùng vĩ quý phái chẳng kém gì phủ đệ của các bậc vương hầu!

Triệu Tông Nguyên nghe nói không khỏi biến sắc nhưng vẫn lấy giọng thản nhiên hỏi:

- Không biết trong bốn vị thì ai đã từng tới đây?

- Chẳng lẽ Triệu đại hiệp chưa gặp hay sao?

Triệu Tông Nguyên nghiêm mặt đáp:

- Sự thực lão phu chưa từng gặp bất cứ người nào trong bốn vị tới đây, chẳng lẽ Hàn thiếu hiệp không tin?

Hàn Tùng Linh cười nói:

- Có thể tại hạ đoán sai.

Triệu Tông Nguyên chột dạ nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ Dịch Cư Hiền đã để lộ hành tung bị tiểu tử này phát hiện? Không phải ngẫu nhiên mà hắn nói ra câu đó...

Nghĩ đoạn ngẫm vận công để phòng.

Bấy giờ đoàn người tiến vào quảng trường tiền viện, xung quanh có mấy cây tùng thấp, giữa quảng trường có một thạch đài vuông vức chừng một trượng cao tám thước, chắc là nơi thường ngày dùng để diễn võ hoặc bài trận.

Khang Nguyên Sơn đi trước dẫn đường, vẫn không dừng lại, đi thẳng tới sảnh đường chính diện.

Dưới thạch cấp đã nghe vang lên tiếng huyền não trong sảnh đường, nhưng Hàn Tùng Linh nhận ra không giống như quang cảnh của một cuộc lễ thọ, trong

lòng chợt trở nên khẩn trương.

Khang Nguyên Sơn bước lên thạch cấp, kéo rèm cửa lên quay lại nói:

- Mời các vị vào!

Hàn Tùng Linh nhìn vào, thấy trong đại sảnh thênh thang tới bảy tám trượng xếp mấy chục bàn tiệc chật ních người, tất cả đều là người trong giang hồ mang binh khí phòng thân.

Chàng quay lại nhìn Triệu Tông Nguyên cười nói:

- Tân khách đến mừng lễ thọ Triệu đại hiệp thật đông!

Triệu Tông Nguyên đáp:

- Được đồng đạo võ lâm ưu ái như thế khiến lão phu rất lấy làm hổ thẹn!

Nói xong sánh vai Hàn Tùng Linh bước vào.

Người trong sảnh đường thấy Triệu Tông Nguyên thì lặng phắc, tất cả quay người nhìn ra cửa, hầu hết mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Bạch Phong Công Chúa, từ im lặng dần dần lan ra tiếng trầm trồ thán phục.

Triệu Tông Nguyên lướt mắt nhìn khắp sảnh đường rồi cao giọng nói:

- Xin các vị dừng yến tiệc lại một chút, lão phu xin giới thiệu vị thiếu hiệp danh chấn giang hồ Hàn Tùng Linh...

Rất nhiều người thu liễm ánh mắt chuyển sang Hàn Tùng Linh cùng thốt lên:

- Hàn Tùng Linh?

Cảnh im lặng bị phá vỡ, biến thành sự huyên náo.

Tiếng ồn ào như chợ vỡ:

- Hắn dám một mình tới đây ư?

- Chẳng lẽ Triệu đại hiệp nói thật?

Triệu Tông Nguyên đưa cao tay ra hiệu cho mọi người im lặng, cười nói:

- Không sai, vị thiếu hiệp này là Hàn Tùng Linh.

Điều nghi vấn đã được chứng thực, tiếng huyên náo cũng im bật.

Triệu Tông Nguyên tiếp tục giới thiệu ba người còn lại, sau đó nhìn Hàn Tùng Linh nói:

- Hàn thiếu hiệp, đây là khách nhân đến trước, trong nội sảnh có một số vị mới nhập tọa, chúng ta vào đó đi!

Hàn Tùng Linh ước lượng trong sảnh có gần trăm người, có vẻ như không có nhân vật nào trọng yếu, đoán rằng chủ lực đang chờ mình trong nội sảnh, gật đầu nói:

- Mời Triệu đại hiệp!

Khang Nguyên Sơn vòng qua các bàn tiệc tiến vào nội sảnh.

Chợt từ bàn trên cùng có một lão đạo sĩ bận đạo y màu xám bưng chén rượu đứng lên nói:

- Triệu đại hiệp xin dừng bước! Bần đạo là Trần Tu, nghe danh Hàn thiếu hiệp võ công cái thế nên lòng ngưỡng phục đã lâu. Hôm nay được gặp ở đây, bần đạo xin mượn hoa cúng Phật, muốn mời Hàn thiếu hiệp một chén rượu. Nhưng ở đây người đông, không dám phiền thiếu hiệp nhọc công tới gần, Hàn thiếu hiệp có chịu nhận thịnh tình của bần đạo không?

Hàn Tùng Linh hiểu ngay đối phương muốn gì.

Triệu Tông Nguyên không ngăn cản, hiển nhiên muốn Hàn Tùng Linh chấp nhận tử đấu.

Chàng hướng sang Trần Tu cười đáp:

- Đạo trưởng đã có thành ý như vậy, Hàn mỗ đâu dám khước từ? Xin đạo trưởng cứ ném sang đi.

Triệu Tông Nguyên bấy giờ mới nói:

- Hàn thiếu hiệp hãy cẩn thận, người này trác hiệu Thôi Sơn Đạo Nhân, trí lực vô cùng lợi hại, ít người địch nổi.

Hàn Tùng Linh biết Triệu Tông Nguyên không ngăn cản cốt để thử xem công lực của mình, cười đáp:

- Hàn mỗ dù không tiếp được thì cũng không đến nỗi mất thể diện của đại hiệp đâu.

Rồi nhìn Thôi Sơn Đạo Nhân Trần Tu nói:

- Mời đạo trưởng!

Trong đại sảnh gần trăm người đều buông bát đĩa, hết nhìn Hàn Tùng Linh

lại nhìn sang Thôi Sơn Đạo Nhân Trần Tu.

Thôi Sơn Đạo Nhân tầm vóc cao lớn, nổi danh nội lực hơn người, thấy Hàn Tùng Linh công lực kém xa mình nên có ý coi thường.

Thấy đối phương chấp nhận, lão nghĩ thầm:

- Tên này tự làm nhục mình. Hôm nay Triệu Tông Nguyên bố trí mai phục, chỉ cần mình hạ được hắn thì bao nhiêu công lao Triệu lão nhi trở thành vô ích...

Lão cúi xuống rót đầy chén rượu rồi vận thập thành công lực lên hữu chưởng truyền vào chén rượu xong nhìn đối phương nói:

- Mời thiếu hiệp tiếp chén!

Dứt lời ném sang.

- o O o -